

TEOLOGICKÁ• DISPUTACE ...

ÁšterÁ½, 18 leden 2022

Na zahradě u františkánů rostla u zdi nádherná jablona a nesla ty nejchutnější plody. Bratři se o ni pečlivě starali, ať jim ta práce, kdyby v téžina ovoce spadla za zdí, do zahrádky dominikánů! Když tak zase jednou přejichnu Árodu, rozhodli se chudí bratři tomu udělat páť-trá a stá, Áovali si u biskupa. Biskup se rozhodl zálešit navrhli teologickou disputaci.

Kdo v ná- zvě- z- , bude moci ušat plod. Dominikáni si zamnuli ruce a vyslali bratra knihovnáka, který znal Pá-smo zpaměti Átecky i latinsky a suverěnně se pohyboval ve věch teologických oborech.

Zato v kláštele františkánů nastalo pozděně. Vděli, Áe vě je ztraceno, oni nepřestovali moudrost, ale chudobu. Nakonec se nabídl nejodvážnější: kuchař, mnich s kulatou, tma holou hlavou a prostorově vřazněm tělem.

Po nášně se sešli u biskupa. Kuchař se hned bránil, Áe nedovede ušat ušně slova, a tak biskup náš-dil, aby se disputace konala beze slov.

Záal dominikán a ukázal jablko, o něš se pámeli.

Františkán vytáhl z kapsy kousek tvrdého chleba.

Knihovná-k vytyčil ukazovák.

Kuchař se nenechal zahanbit a natáhl dva prsty.

Dominikán páidal tmet- prst.

Františkán se ukazovákem rychle dotkl Áela.

Zpoceně knihovná-k rezignovaně vztáhl ruce vzhůru.

Kuchař Áiroce rozpašil a spokojeně se usmál...

Bylo po věm a jablka páipadla františkánům. Dominikáni to nedokázali pochopit a hned se vyptávali, co se stalo:

âŽJsou to mystici, bratři-,âœ dě knihovná-k. âŽZáal jsem dogmatickým traktátem o prvotním hÁ-chu a poukázal na jablko hÁ-chu, která zapÁ-Áinilo páid celého lidstva.âœ

Dominikáni pokývují-, Áe to byl vynikající- zaÁitek.

âŽAle dostal má nejvyšší- kristologič-, ukázal mi kousek chlebaâœ! Chápete? Chláb poslední- veÁe, kdy se za náš obátoval náš Pán a kdy sejmul to jablko hÁ-chu, která jsem tam tak vyzávavě tÁ-mal. PÁipadal jsem si hrozně.âœ

Bratři kazatelé jej chápvavě poplácali po ramenou.

âŽZkusil jsem se bránit a páešel do Átoku v neochvějných základech věry. Vsadil jsem na jistotu a záal jedním prstem: je jeden Báh! Apeloval jsem na jednotu, unanimitas!âœ

Dominikáni hltali kašd slovo. Skvŕlŕ½ sme!

ŽStejnŕ tvrdŕ mŕ odrazil, kdyŕ jemnŕ dvŕma prsty upozornil: ale mŕj dvŕ
pŕirozenosti: Boŕskou a lidskou.

Dominikáni stŕjli bez dechu.

ŽV poslednŕ- chvŕ-li jsem se vzpamatoval a hodil v sebeobranŕ de Deo Trino: tŕmi
prsty!

Bylo to zbyteŕnŕ, jen se dotkl
ŕela a jasnŕ mi dal najevo, ŕe pŕedhazuji pro lidi nepochopitelnŕ tajemstvŕ.
Skoro jako bych vidŕl naŕeho svatŕho Otce Augustina na bŕehu moŕe, ano, tak
jsem si pŕipadal, poŕjetile rozjŕ-majŕ-cŕ- o podstatŕ Nejsvŕtŕjŕ- Trojice.

Dominikáni se po sobŕ ani nedŕ-vali.

ŽVzdŕjval jsem se a jen jsem vztŕjhl ruce v oslavŕ Boŕ- Moudrosti: Bŕh je velikŕ!
A vŕ-te, co udŕlal on? Na to nadosmrti nezapomenu. Jedinŕm gestem rozpŕjhl ruce,
jakoby vydechl ten entitativnŕ- atribut Boŕ- bytnosti: Nekoneŕ!

Kuchaŕ se pŕiŕ-til, hlasitŕ funŕ, a jŕsal:

ŽMŕme to! Ale hulvŕjt to byl, ten knihovnŕ-k. Hned jak jsme se seŕjli, vytŕjhmŕ
jabko a vytahoval se s nŕ-m, ŕe nŕjm je vŕjchny seŕrali.

To mŕ naŕjtvalo, tak jsem vytŕjhmŕ
starej chleba, aby se ŕivili tŕ-m.

A von zaŕal ŕtoŕit, chtŕl mi
prstem vypŕ-chnout voko!

Tak jsem se nedal a pohrozil mu,
ŕe mu vypŕ-chnu vobŕ voŕi!

Uŕ asi nevŕdŕl, jak se brŕjnit, a
kdyŕ mi ŕekŕ, ŕe mi vypŕ-chne tŕmi voŕi, tak jsem se dotknul hlavy: ŕSeŕj blbej,
nebo co?

A uŕ to vzdŕjval, eŕjtŕ se sice
pokusil vyhroŕovat, ŕe jako na nŕs pŕijdou shora a namlŕjtŕj nŕjm, tak jsem mu
jasnŕ naznaŕil, aŕ klidnŕ pŕijdou, ŕe je nŕs vŕ-c.

A tak to vzdal!

Vivere militare est!